

Resclusanys, entre Puig Ou i el Talló

«A l'hivern aquest és mal país; molt fred i amb tramuntanades terribles que s'enduen la terra dels camps i maten el blat. Però a l'estiu rai, t'engresques. Emprés dius: onsevulla que vagis hauràs de *trebaïar*, no et duran pas res». En Pep, de la pagesia de Resclusanys, m'ho deia fa una cinquantena d'anys i encara n'hi aguantà alguns més, unit a la seva terra per aquelles circumstàncies i aquella força que determina que als homes ens costi anar-nos-en dels indrets més hostils.

A més d'en Pep, a Resclusanys hi he vist la seva germana Justa –adolorida i sempre al llit– i la tia Maria, amb un braç paralitzat; poc més enrere hi havien habitat els pares, un avi, un germà que morí quan feia el soldat i un padrí que exercia de vaquer. La masoveria era petita i dolenta, per bé que disposava d'herbatges excel·lents. Amb tot, com que anaven a mitges amb l'amo i aquest hi

pasturava primer, no s'escapaven d'anar curts d'armilla. Acabada la guerra del 36, en Pep tornà del front i no aconseguí els primers cèntims fins que pogué anar a vendre una dotzena d'ous. I a l'hora de comprar, bo que l'hostaler de la Vall del Bac començà a fiar-li.

Avui, l'antiga presència dels muntanyencs amb prou feines és un remoreig llunyà. Les peces de conreu on es cultivaven trumfes, fesols, blat o el cànem que després treballarien en un teler i amb la tela feta a mans es confeccionarien les camises, s'han apradat amb verdors gemades i formen un sol conjunt amb els espais de pastura. Un tot de bellesa finíssima, aglevat damunt dels pendissos de línies bressolades de l'extensa collada de Resclusanys. A l'obaga i encara a l'espai obert, es dreça l'esvelt Faig de Davant de Resclusanys; ja dins la fageda hi arrela el Faig de les Cabres o del Ginebrar, una de les soques d'aquesta espècie més gruixudes de la nostra

ERNEST COSTA > TEXT I FOTO

botànica. A l'ombra del primer s'hi anava a dinar quan era temps de segar i batre i, al segon, les cabres i les vaques també s'hi protegien del sol estiuenc. Segons el vocabulari pastoral, les darreres hi anaven a *moscar*.

La casona és a 1.080 metres d'altitud i a prop de la collada, entremig la gran massa muntanyosa del Talló (Taió), a migjorn, i el discret turó de la Mussola al nord; a sol colgant, aquest s'allargassa pel pla del Bou i per la petita serra del Boix, atapeïda de roquissers i arbusts que seran una creu per als excursionistes que es facin il·lusions de pujar-hi. Després, el fil carener es precipita damunt del pla de Camp Dalt, una esquena àmplia que, com fa la serra, es disposa a collibè dels aiguavessos que donen a les riberes de Salarsa i de la vall del Bac. Conten que, quan el pla es conreava, una part pertanyia al propietari de la veïna pagesia del Triadú i la resta al de Resclusanys. Però com que per culpa de no haver-lo termenat cada dos per

tres tenien *digues i digàs*, decidiren anar-hi un dia de pluja i fixar la partió servint-se de la ratlla marcada per l'aigua, segons anés a una banda o altra.

A vint minuts del pla de Camp Dalt la carena es dreça fins als 1.300 metres de Puig Ou, junt amb el Talló, dos cims de vista prodigiosa i bonica, cosa que no sempre va aparellada. Puig Ou, on per Santa Creu es repartien ofrenes pastades amb farina de blat, proporciona una vista que no té destorbs en tota la rodona. Per damunt de les fagedes septentrionals la vista agermana els Rasos de Peguera, Ensija, Taga, Puigmal, Gra de Fajol, Costabona, Canigó, Puig de Bassegoda, Mare de Déu del Mont o el Montgrí; més enllà de les rouredes de la solella atalaiem Rocacorba, Finestres, el Far, Puigsacalm i el Montseny. Un repertori generós que ens convida a fer noves descobertes.

Ernest Costa i Savoia.